

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Szczęsna
Protokolant:	st. sekr. sądowy Barbara Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2017 r. w Tomaszowie Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1.zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. O. kwotę 4627,98 zł / cztery tysiące sześćset dwadzieścia siedem 98/100 / złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2016 roku;

2.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1417 zł / jeden tysiąc czterysta siedemnaście / złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3.nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa / kasy Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim / 965,30 zł / dziewięćset sześćdziesiąt pięć 30/100 / złotych tytułem wynagrodzenia biegłego wyświadczonych tymczasowo ze środków budżetowych.

Podpisała Sędzia (-) Jolanta Szczęsna

UZASADNIENIE

Powód M. O. wniósł do Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim powództwo o zapłatę kwoty 4627,98 zł od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Na uzasadnienie powództwa podał, że wskutek wypadku jego samochód marki V. (...) doznał szkody, likwidowanej u ubezpieczyciela, którym był pozwany. Powód nie zgodził się z kalkulacją naprawy, wykonaną przez ubezpieczyciela, zlecił ustalenie kosztów usunięcia uszkodzeń pojazdu w prywatnej firmie, lecz pozwany nie uznał tej wyceny i podtrzymał swoje pierwotne stanowisko.

/vide: pozew k. 2- 6 akt/.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Zarzucił, że dla ustalenia wysokości odszkodowania w wypadku naprawy istotny jest fakt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed

szkody. Dlatego Sąd powinien zbadać, czy naprawę istotnie wykonano i jaki był jej koszt. Kwestionował również pozwany wymóg wykonania naprawy przy użyciu części sygnowanych logo producenta.

/vide: odpowiedź na pozew, k. 46 - 47 akt/.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów, opinii biegłego sądowego oraz przesłuchania stron, z ograniczeniem do przesłuchania powoda.

Na tej podstawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22 stycznia 2016 roku doszło do wypadku, w wyniku którego samochód osobowy powoda marki V. (...) o nr rej. (...) 5SA3 doznał uszkodzeń. Samochód powoda ubezpieczony był u pozwanego. Szkodę likwidowano w reżimie odpowiedzialności OC. W wyniku wyceny pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 3316,49 zł.

/vide: decyzja ubezpieczyciela k.13 akt/.

Powód nie zgodził się z wyceną ubezpieczyciela i zlecił sporządzenie opinii przez prywatnego rzeczoznawcę, działającego w ramach Ogólnopolskiego Zespołu (...). W kalkulacji tej koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wyceniono na kwotę 7944,47 zł /wraz z podatkiem VAT/.

/vide: opinia nr (...) z dnia 18 lutego 2016 roku k. 16 – 30 akt/.

Jak ustalono na podstawie przesłuchania powoda samochód powoda nie był wcześniej naprawiany i miał wszystkie części oryginalne. Został co prawda zakupiony na rynku wtórnym, ale od bliskiego znajomego, rocznik samochodu 2006 był o rok wcześniejszy od daty nabycia pojazdu w 2007 roku. Powód zapewnił, że w momencie zakupu pojazd był sprawdzany w salonie firmowym V. pod kątem ewentualnych napraw, zaś po zakupie był nadal serwisowany w firmie (...). Powód nie mógł jedynie przedłożyć książki serwisowej, gdyż uległa ona zagubieniu podczas przeprowadzki. Powód zwrócił się do centrali V., gdzie uzyskał historię serwisową za pięć lat wstecz, gdyż firma nie archiwizuje tego typu dokumentacji za okres dłuższy niż 5 lat. Powód nie naprawił pojazdu po doznanej szkodzie, oczekując na ostateczny wynik postępowania.

/vide: przesłuchanie powoda k. 113 akt, dokumenty serwisowe k. 96-100 /.

Twierdzenia powoda potwierdził biegły sądowy mgr inż. T. F. w swojej opinii pisemnej z dnia 28 stycznia 2017 roku oraz w ustnej opinii uzupełniającej. Biegły ustalił, że na skutek wypadku z dnia 22 stycznia 2016 roku w pojeździe powoda uszkodzone zostały następujące części, które powinny zostać wymienione:

-błotnik przedni lewy,

-listwa bieżni przednia lewa,

-listwa dolna drzwi przednich lewych,

-nakładka progu lewego,

oraz

drzwi przednie lewe, kwalifikowane do naprawy. Biegły wyliczył koszt technologicznie koniecznej naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu na kwotę 8058,25 zł zaś koszt przy użyciu także części porównywalnej jakości na kwotę 7109,34 zł. Ponadto zastrzegł biegły, że zastosowanie do naprawy części nowych, ale nie sygnowanych logo producenta nie przywróciłoby pojazdowi do stanu poprzedniego. Nie ma jednak istotnej różnicy w zakresie funkcjonalności i wartości eksploatacyjnej zastosowania w procesie naprawy części porównywalnej jakości, biorąc pod uwagę wiek i przebieg pojazdu oraz jego stopień zużycia. Potwierdził biegły,

że żaden z elementów kwalifikowanych do wymiany nie nosił śladów wcześniejszych napraw i nie był uszkodzony przed wypadkiem, co korelowało z twierdzeniami powoda.

W uzupełniającej ustnej opinii biegły dodatkowo wyjaśnił, że producent auta V. nie przewiduje naprawy innymi częściami niż oryginalne, zatem w przypadku ewentualnej odsprzedaży auta byłby zarzut użycia części nie przewidzianych przez producenta, co w efekcie obniżyłoby wartość pojazdu. Stąd też kalkulacja uwzględniająca inne części, aniżeli oryginalne obniżałaby w efekcie wartość pojazdu. Podkreślił biegły, że do naprawy w procesie likwidacji szkody nie przyjmuje się nigdy części używanych. Jedynie sam poszkodowany może przy naprawie użyć dowolnych części, ale jest to jego wybór. Biegły potwierdził wreszcie zapewnienie powoda, że do chwili obecnej /tj. oględzin samochodu przez biegłego sądowego w toku sporu/ samochód nie został naprawiony. Odpadł więc zarzut pozwanego, że pozwany naprawił auto tańszym kosztem.

/vide: opinia biegłego sądowego mgr inż. T. F. z dnia 28 stycznia 2017 r. k. 73-89 i ustna opinia uzupełniająca k. 111-113 akt/.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych wyżej przesłanek naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Za „niezbędne” należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Kryteria doboru części zamiennych powinny zagwarantować przywrócenie pojazdu do stanu przed powstaniem szkody, z zachowaniem bezpieczeństwa trwałości, niezawodności i estetyki, co nie oznacza jednak stanu identycznego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, OSNC z 2004 r., Nr 4, poz. 51 i z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP z 1973 r., Nr 6, poz. 111).

Mając na uwadze fakt, że samochód powoda nie był wcześniej uszkodzony, ani naprawiany, użycie jedynie oryginalnych, przewidzianych technologią producenta części gwarantowało przywrócenie pojazdów do stanu sprzed szkody. Biegły szczegółowo uzasadnił dlaczego użycie zamienników bez logo producenta nie spełnia warunku przywrócenia do stanu sprzed szkody; mianowicie, nawet jeśli jakość tych zamienników jest gwarantowana przez ich producenta, to mogą one nie pasować do pojazdu. V. nie przewiduje naprawy ich samochodu przy użyciu zamienników. Dlatego użycie zamienników bez logo producenta obniżyłoby wartość pojazdu, np. w przypadku jego dalszej odsprzedaży. Argument ten był logiczny, potwierdzony wiedzą techniczną biegłego i zgodny z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Biegły w swojej kalkulacji przyjął dwie wersje części, oryginalne i tzw. porównywalnej jakości (PJ), przy czym zastrzegł, że zastosowany przy sporządzaniu kalkulacji system A. nie przewiduje części zamiennych oryginalnych nie oznaczonych logo producenta. Możliwość stosowania

nowych części przy naprawie używanych samochodów, przewiduje m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2006 r., III CZP 91/2005, nadto w wyroku z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 zastrzegając wszakże warunek konieczności lub niezbędności tego sposobu. Podkreślił Sąd Najwyższy, że to okoliczności konkretnego przypadku decydują o uznaniu, czy istnieje konieczność użycia części nowych. Odszkodowanie ma bowiem na celu wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego, a nie przyczynić się do jego wzbogacenia. Z kolei w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (I CKN 1466/99, OSNC z 2003 r., Nr 5, poz. 64) Sąd Najwyższy wskazał, iż z samej istoty zasady pełnej odpowiedzialności za poniesioną szkodę majątkową, powstałą z winy sprawcy ubezpieczonego w danym zakładzie ubezpieczeń wynika, że poszkodowanego nie można obciążać obowiązkiem poszukiwania najtańszego sposobu naprawienia szkody, ani koniecznością dokonania naprawy przy zastosowaniu tzw. zamienników. Pozwany nie wykazał, że naprawa wykonana przy użyciu części nowych i oryginalnych doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu. Zdaniem Sądu pozwany bezpodstawnie zaniżył wartość odszkodowania, dlatego należało przyjąć wartość odszkodowania na poziomie określonym przez biegłego tj. wg cen części oryginalnych. Powód dochodził minimalnie mniejszej kwoty i nie zmienił swojego żądania w toku sporu. Sąd uwzględnił zatem całość żądania pozwu w kwocie 4627,98 zł wraz z odsetkami, przyjmując wyliczenie szkody, zaprezentowane w opinii biegłego sądowego, pomniejszone o kwotę wypłaconą powodowi w toku likwidacji szkody. O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 817 k.c. i 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 22 marca 2016 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą, że strona przegrywająca sprawę obowiązaną jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 i nast. k.p.c.). Na koszty te składały się: opłata od pozwu w kwocie 232 zł, zaliczka uiszczona na poczet kosztów opinii biegłego sądowego w kwocie 200 zł, koszty zastępstwa procesowego, ustalone zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości w kwocie 1200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Zgodnie z art. 83 ust. 1 i 2 oraz art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 roku, nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 965,30 zł, wydatkowaną tymczasowo ze środków budżetowych na poczet wynagrodzenia biegłego, w zakresie nie znajdującym pokrycia z zaliczek stron.

Sędzia Jolanta Szczęsna